

KERESZTELNI! DE MIÉRT?

Kedves Olvasók! Amikor erre az írásra készültem az első gondolatom az volt, hogy az egyházunk terheiről fogok írni. De amikor számba vettem az anyagi, szervezeti és személyi nehézségeket rájöttem, hogy sokkal több helyre lenne szükségem, mint egyetlen oldal. Egyszer egy régi barátom és kedves szolgatársam fogalmazott úgy közös ismerőseinkről, hogy abból látszik, hogy öregszenek, hogy minden apróság gondot és problémát okoz nekik. Úgy tűnik, hogy egyházunk és gyülekezeteink is öregszenek, sok minden okoz problémát, sokáig elemezzük a bajainkat és utána már nem tudunk érdemben változtatni, nem tudjuk és nem merjük ezeket a bajokat megoldani.

Ezért fordultam az első gondolatom - a problémák - után legnagyobb örömről, a keresztelek felé. Hálát adok az Úrnak, hogy gyülekezetünkben már évek óta több a keresztelek, mint a temetés. Ez mindig bizakodásra ad okot, és felvidítja nem csak a vizitáló bizottságokat, de a gyülekezet lelkipásztorát is. Természetesen az örömből mindig vegyül egy kis üröm is, ezért határoztam úgy, hogy leírom gondolataimat, és megosztom a Hét-határ újság olvasóival is.

Még kezdő lelkész koromban általában megkérdeztem a keresztelek családot az anyakönyvi adatok felvétele után, hogy miért szeretnék megkereszteltetni a gyermeküket. Nem vártam mély, teológiai okfejtéseket, de egyik-másik válasz még engem is meglepet, némelyiken mosolyogtam, némelyiken elborzadtam. A legtalálhatóbb és legösszetettebb válasz szerintem az volt, amikor a keresztelek család azt mondta, hogy azért keresztelik meg a gyermeküket

mert „a mi családjukban így szoktuk”. Valóban csak ennyi lenne az egész? Az egyik sákramentumunkat csak azért gyakoroljuk, mert „így szoktuk”? Sajnos néha így érzem. Ha vissza gondolunk a nem is olyan távoli múltba mindig úgy gondoljuk, hogy református elődeink - szüleink és nagyszüleink idejében - más volt a helyzet. Általában azt gondoljuk, hogy akkor hívő, református családok hozták el gyermeküket a templomba, és kérték, hogy fogadja be őt Krisztus az egyházába, hogy majd hittanórára járhasson, a gyülekezetben konfirmáljon, és egész életét ugyanannak a gyülekezetnek a közösségében élje le. Valószínűleg már akkor se volt minden ilyen egyértelmű, de ahhoz a korhoz képes a mai helyzet tényleg bonyolult és átláthatatlan. Ahány család annyiféle indok, hogy miért éppen a mi gyülekezetünket választották, hogy gyermeküket megkereszteljék. „A család miatt...”, „a nagyszülők miatt...”, „a lelkész miatt...”, „a plébános nem vállalta...”, „jobban tetszik a szertartás...” és még sorolhatnám tovább, szinte a végtelenségig.

Már egyáltalán nem egyértelmű, hogy a család amely éppen keresztelteti a gyermekét, azon a településen akarja leélni az életét ahol a keresztelek tartják, lehet, már most sem ott élnek. Az sem biztos, hogy akár csak a szülőknek, vagy akár a keresztszülőknek bármilyen református múltjuk, identitásuk van. Néha még az is gondot okoz, hogy a keresztelek család találjon akár csak egyetlen olyan keresztszülőt is, aki magát reformátusnak vallja. Mindez talán nem is olyan nagy gond, hiszen a keresztelek egyetemes, nem a helyi református gyülekezetbe keresztelik a

gyermeket, hanem Krisztusba, és reméljük, hogy ahol a család él, ott megtalálják a nekik tetsző és lelki otthon adó gyülekezetet.

Persze ezek után felelőtlennek tűnhet a kijelentés, amikor a szülők és keresztszülők azt ígérik, hogy gyermeküket nem csak keresztyén hitben, hanem a református egyházban nevelik fel és elvezetik egészen a konfirmációig, ahol majd önként tehet vallást a hitéről. Hasonlóan felelőtlen kijelentésnek tűnhet a gyülekezet részéről, hogy szeretetben hordozza a gyermeket, hiszen lehet, hogy most látja először és utoljára nem csak a kicsit, de a szüleit is. Hogyan tudnánk akkor teljesíteni a családnak és legfőképpen Istennek tett fogadalmunkat?

A keresztelek elvesztette azt a jelentőségét, amivel az újszülött gyermeket, a közösséghez, a gyülekezetéhez, a református egyházzal csatolta, és bizony elvesztette megtartó erejét is. Hiszen sokan állítják hogy ők reformátusok, mert „annak lettek keresztelve”, de ugyanezek közül az emberek közül sokan ugyanilyen büszkén vallják, hogy az volt az utolsó alkalom, amikor templomban jártak.

Mi akkor a megoldás? Hitünk szerint nem mondhatunk le a Krisztus által rendelt sákramentumról, mert akkor lemondanánk a hozzá fűződő ígéretéről, és az ígéretet adó Istenről is. Megtehetnénk, hogy akkor szigorítunk a földi szabályozáson, és azt mondjuk, hogy csak olyanokat keresztelünk meg, akik megfelelnek az egyházunk és a gyülekezet feltételeinek.

Folytatás a 3. oldalon

"KERESS MAGADNAK MELLÉKFOGLALKOZÁST"

Textus: Lukács1, 1-38

Kedves Testvérek!

Jézus Krisztus lénye és az emberek közötti kapocs az evangélium, Szentlelke által. Legyünk kapocs emberek, legyen ez a mellékfoglalkozásunk. Albert Schweitzer így fogalmazta ezt meg: „Keress magadnak mellékfoglalkozást! Jelentéktelen, lehetőleg titkos mellékfoglalkozást. Nyisd ki a szemed és keresd, hol van szüksége valakinek egy kis időre, egy kis részvétre, egy kis beszélgetésre, egy kis gondoskodásra. Az illető talán magányos, elkeseredett, beteg vagy ügyetlen, s te jelenthetsz számára valamit. Hát keresd, nincs-e valahol alkalom emberséged befektetésére?! Ne riasszon vissza, ha várnod vagy kísérletezned kell. Csalódások ellen is vétezd fel magad! De ne mondj le a mellékfoglalkozásról! Amikor ember lehetsz az emberek számára! Bizonyosan vár rád ilyen mellékfoglalkozás, ha igazán akarod.”

S hogy miért bocsájtottam mindezt előre? Mert mindannyian céllal jöttünk ebbe a világba. Azzal a céllal, hogy Urunk szép terve megvalósulhasson a mi és környezetünk életében. Készek vagyunk-e ott, ahová állított minket az Úr, ott szolgálni őt alázatosan? S hogy ne elfogódott, hanem elfogadott emberre legyünk Istennek, aki az ő Szentlelkével kipótolja a mi erőtlenségünket. Nekünk ezért szüntelenül könyörögni kell, és önmagunkat is odaáldozni, ha kell hálaáldozatul Isten ügyéért és könyörögni szeretteinkért, a ránk bízottakért is.

Zakariás eleinte mégsem erről tett bizonyosságot. A tudós pap, aki feleségével együtt sokszor könyörgött gyermekáldásért Istenhez, idős korában már a gyermektelenségbe való belenyugvásiért fohászzkodott. Ők is megtapasztalták, hogy az Isten elé vitt kérésükből mennyi minden nem talált meghallgatásra, mennyi minden nem adatott meg. Talán a várakozásba való belefásultság is magyarázatot ad arra, hogy az angyal megjelenését megrendüléssel fogadta Zakariás. A „ne félj” megszólítás egyben bátorítást is jelentett, hogy nem a megsemmisítő ítélet kihirdetéséről, hanem a kegyelem örömhíréről szól az üzenet. A születendő gyermekről, az embereket Istenhez és egymáshoz vezérlő fiúról adott hírt az angyal Zakariásnak.

A gyermektelenül megöregedett Zakariás kétkedve fogadta, hogy öreg korára gyermeke születhet. Ez az áldás őt váratlanul érte, s nem is tudta elhinni, hogy Isten, rajta keresztül teljesíti Izráel szabadítását. Micsoda kiváltság és milyen nagy csoda, amiben Zakariás Isten kegyelméből részesül – ezt nagy valószínűséggel ő is jól tudja – mégis még nem elég mindazt amit látott és további jelekre és megerősítésre vágyik. A jel megadatik, csak nem úgy, ahogyan azt Zakariás várta, hiszen kételkedéséért némasággal büntette az Isten.

Nem így vagyunk-e mi is kedves testvérek?! hogy Isten mindig másképpen teljesíti kéréseinket, elképелéseinket, mint ahogyan mi várjuk vagy elgondoljuk. Abban viszont mindannyian bízhatunk, hogy Isten tettei a javunkat szolgálják.

Zakariás arra kap ígéretet, amire egész életében vágyott, egy gyermekre. Még annak ellenére is, hogy kételkedésével bebizonyította, mint ahogy sokszor mi is, hogy alkalmatlanok vagyunk az Istentől kapott jó elhordozására.

Zakariás története arra tanít bennünket, hogy nem elég szüntelenül könyörögnünk, hanem, Isten áldásának elfogadására is készen kell legyünk. Mert ebben az áldásban további ajándékok rejlenek és ezzel egy olyan munkába kapcsolódhatunk bele, amit Isten munkál a kezdetektől fogva, a megváltás üdvözítő tervébe. Lehet-e, és szabad-e ettől kevesebbel beérnünk?

Igénk ugyanakkor Mária alakjában választ ad a miértjeinkre. Az emberileg reménytelen, lehetetlen helyzetekben megtalálni az utat Istenhez, akinél semmi sem lehetetlen.

Mária, Zakariással szemben egy tudatlan ifjú lány volt. Az angyali üdvözlést ő is döbbenet hallgatta. A kegyelembe fogadott Mária a kegyelem mellé egy másik ígéretet is kapott, mégpedig azt, hogy vele lesz az Isten.

Mária a feladat mellé megkapta Isten erejét, aki Szentlelkével is elárasztotta a gyereklányt. „Íme, az Úr szolgálólánya: történjék velem a te beszéded szerint!”- fogadta el Isten üzenetét és döntését Mária.

Mária nem kért Istentől jelt, mint ahogy Zakariás, hanem kételkedés nélkül rábízta magát Isten akaratára, az Ő engedelmes gyermekeként. Nem sejtet-

te, hogy ezt a szolgálatot milyen nehéz lesz végigélni. De, mert a szolgálatot vállalt nem hagyta magára az Isten, minden megpróbáltatásban, minden mélységben az Ő erejével kipótolva átségitette az eseményeken.

A lehetetlenből valóság lett Isten segítségével, nemcsak Mária életének, de az emberiségnek is új korszaka kezdődött. A Teremtő Isten elindult a bűnös ember felé, hogy megbocsássa hűtlenségét, tékozló gyermeki voltát.

Isten, Zakariásnak és Máriának tudtára adta tervét a két születendő gyermek által. Zakariás kétkedve, Mária kételkedés nélkül fogadta, de ezek mit sem változtattak Isten akaratán.

Ugyanígy a mi kétségeink, kérdéseink, bizonytalanságunk, vagy éppen hitünk, buzgóságunk, rátermettségünk sem képes felülírni Isten akaratát. Akit Ő kiválaszt magának, azzal megcselekszi azt, ami terve szerint való. Nekünk csak meg kell hallanunk, el kell fogadnunk a kapott feladatokat és a Szentlelek segítségével meg kell oldanunk.

Ha ezt meghalljuk, tudni fogjuk, hogy Istentől rendelt helyünkön vagyunk.

Ha ezt meghalljuk, tudni fogjuk, hogy kapocs-emberek vagyunk és a legjelentéktelenebb mellékfoglalkozásunk is része Isten tervének.

Ha ezt meghalljuk, tudni fogjuk, hogy nem emberek jóindulatára, nem a körülmények kedvezőbb alakulására van szükségünk, hanem Isten kegyelmére. Ha ezt meghalljuk, tudni fogunk megbocsájtani másoknak, mert mi is bocsánatot kaptunk és szolgálni másoknak, mert az Úr Jézus szolgált nekünk.

Ha ezt meghalljuk, tudni fogunk köszönetet mondani azért, amit az Úr adott és elfogadni a nemet is, amivel áthúzta terveinket.

Hiszen Jézus él, és mi is élünk. Ahol pedig jelen van, ott jó és csodálatos dolgok történnek. A Lélek által bennünket vígasztal és erősít. Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Ami időt vele töltünk, órá figyelünk, neki hálát adunk, az hasznos, abból mondanivaló fakad, abból tartalmas bizonyágtétel és élet lesz. Isten adjon nekünk is ehhez Szentlelke által elegendő erőt és hitet, hogy már itt e jelenlévő világban részesei legyünk akaratának és üdvözítő tervének kimunkálásának.

Nagy Péter lelkipásztor (Környe)

Folytatás az első oldalról

KERESZTELNI! DE MIÉRT?

Szabhatunk saját feltételeket, olyanokat melyek nehezebbek Krisztus könnyű terhénél és gyönyörűséges igájánál, csak azért, hogy egységünket megőrizzük, de akkor éppen ellentétes dolgot teszünk, mint amit Krisztus parancsolt, és nem minden népet, és nem minden embert tanítunk az Ő igaz ismeretére.

A megoldást én magam se tudom, de azt tapasztaltam, hogy a nehézségek, a válságok általában megedzik az embert és az emberi közösségeket. Ilyenkor derül ki, hogy mi az a teher, amit évek óta hordozunk, amit megszokásból nem is merünk letenni, és ilyenkor derül ki az is, hogy egy tiszta és egyszerű dologra mennyi minden fölösleges más telepedett rá. S az ilyen idők lehetőséget kínálnak nekünk, hogy ezeket a rátelepedett sallangokat lerázzuk és ne maradjon semmi, csak a tiszta érték. Éppen ezért hiszem, hogy a világnak, sőt a gyülekezeteinknek ez a mostani válsága, amely megmutatkozik református keresztyén tanításunk egyik leginkább központi eseményében, a keresztségben is, egy lehetőség a számunkra. Egy olyan lehetőség, amely talán végre elgondolkodtat minket szokásainkon, és remélhetőleg visszavezet egy tisztább, letisztultabb keresztyénséghez, és ezzel együtt egy tisztább és még inkább értelemmel teli keresztelőhöz. Az, hogy ez a megújulás vajon végkép megtöri-e magyar reformátusságunkat, és sietteti-e amúgy is fogyó gyülekezeteink halálát, nem tudható előre.

De bízom a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, mert hiszem, hogy Ő amit megígért azt megtartja, és ha hűségesek leszünk a tanításban és a keresztelésben, akkor velünk marad. Sőt hiszem, hogy csak akkor marad Ő velünk.

MVP

NAGYIGMÁNDI VÁNDOROK

Az ide évben 11. alkalommal keltünk útra, hogy gyülekezeti kirándulás keretében új tájakat, történelmi épületeket és templomokat, református gyülekezeteket ismerhessünk meg, miközben a kétnapos kirándulás során egymáshoz is közelebb kerültünk.

Változott a dátum ugyan, de nem maradt el a lelkesedés. Mivel a Dunántúli Református Egyházkerületi Napok (REND) ebben az esztendőben Óriszentpéteren került megrendezésre július első hétvégéjén, így mi is ehhez igazítottuk a kirándulás dátumát és útvonalát is.

Július 4-én (péntek) reggel indultunk, s első állomásunk a több mint ezer esztendő Sólyi Református Templom volt, melyet fogadalmi kápolnaként még I. (Szent) István emelt a Koppány felett aratott győzelem emlékére. Tovább utazva megtekintettük a Jáki Templomot, megcsodálva annak minden szépségét. A helyi Plébános Úr részesített minket feledhetetlen és vidám idegenvezetésben.

Szombathelyre érve megnéztük a római kori Romkertet, majd a Református

Templomot, ahol Jakab Bálint, volt etei lelkipásztor köszöntött és kalauzolt minket el. Vacsoránk és szállásunk is Szombathelyen volt.

Másnap, július 5-én (szombat) tovább indultunk Óriszentpéterre, hogy részt vehessünk a REND találkozón. Felemelő élmény volt a nyitőünnepségen együtt ünnepelni sok ezer reformátussal. A nap során különböző helyszíneken különböző programok kerültek megrendezésre, így mindenki kedvére válogathatott a lehetőségek között.

Délután 5-kor, fáradtan, de élményekben gazdagodva indulhattunk haza, hogy nem sokkal 9 óra után újra itthon lehessünk.

Köszönjük az Úr Istennek, hogy megengedte nekünk ezt az alkalmat, s immár a jövőbe is tekintve várjuk, hogy jövő évben merre akar minket elvezetni. Jó volt együtt utazni, két csodás napot együtt tölteni, sok mindent látni és tapasztalni. Soli Deo Gloria

Sugár Tamás

RÉDEIEK RENDBEN A RENDEN

Győr, Kaposvár, Komárom, Pápa és Székesfehérvár után ebben az évben Óriszentpéteren került megrendezésre a REND, a Református Egyházi Napok Dunántúl. Ehhez az eseményhez kapcsolódva határoztuk el, hogy ez évi gyülekezeti kirándulásunkon hazánk szépségeiben kiapadhatatlan gyönyörűségű tájára látogatunk el.

Július 5-én, hajnali öt órakor indult neki 30 fős lelkes csapatunk az ismeretlen tájak és események felé Vidám beszélgetések, zenehallgatás, éneklés töltötte ki az utazás óráit, míg végre megérkeztünk az Őrség lankás vidékére.

Első állomásunk a magyarföldi faplemp volt. Rátóti Zoltán színművész kezdeményezésére épült ebben a kis faluban a reformátusoknak és katolikusoknak egyaránt otthont adó szent hajlék.

Ezt követően az Árpád-kori templomot kerestük fel Veleméren. Az árnyas er-

A délutánt a REND-en töltöttük. Sok régi ismerősre leltünk itt, és találtunk új barátokat is. A programok több helyszínen, de egymáshoz közel zajlottak: író-olvasó találkozók, gyermekszínpad, kiállítások, énekegyüttesek, koncertek, fórumok, néptáncosok... A színes kavalkádból alig lehetett választani!

Csoportunk nagy izgalommal várta a Csík zenekar esti koncertjét, melyre nagyszínpad előtti Rend sátorban gyülekeztünk. A régi „dobozos” üléshelyek helyett műanyag székeken, padokon pihentettük fáradt tagjainkat, a rendezők ivóvizet osztottak a nagy melegben. A koncert előtt esti istentiszteleten vettünk részt, amelyen az igét Köntös László főjegyző úr hirdette. A fórumon is megvitatott, Hit és megmaradás - a rendezvény fő témája - nyílt meg előttünk. Ez a téma remekül illett a helyszínhez, ahol az őslakosság a honfoglalás korától napjainkig megőrizte lak-

elindultunk Óriszentpéterre, ahol a fesztivál záró istentisztelete kezdődött 10 órakor.

Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke imádságos szeretettel köszöntötte nemcsak a reformátusokat, de a seregszemle minden érdeklődőjét, résztvevőjét, bárholnan is jött. Beszédének fő kérdésköre a felemelő és szolgálatra indító igevers volt: „Őrhelyemre állok, odaállok a bástyára” (Habakuk 2,1), mely nem egy felülről rendelt szolgálat (mint egy katonai őrszolgálat). Ezt a képet teológiai magasságokba emelve kifejtette, hogy Habakuk próféta, és mi, a késői követők hogyan értelmezzük. „Álljunk oda őrhelyünkre! Tegyük ezt bátran, bizonyossággal és szent rugalmassággal, azaz szelíd határozottsággal.”

Az istentiszteleten Mészáros János Elek, fúvószenekar, és egy kórus is szolgáltak, valamint énekeltek a 90., a 167., a 372. éneket, majd nemzeti himnuszunkat. Az istentisztelet perselypénzével egy kárpátaljai kis templom felújítását segítjük.

Izgatottan vártuk, hogy elinduljunk Lendvára, ebbe a régen magyar, ma szlovén kisvárosba. Átléptük a határt és megcsodáltuk a szlovén települések takaros rendjét, a sok élősövényt, virágos kerteket, a minden talpalatnyi helyet beültető szorgalmas emberek munkáját. A lendvai várbán végignéztük GOYA festői grafikáit, a fegyver- és a lepkegyűjteményt. A hatalmas területen elszórva lévő borkóstoló házak, vendégfogadók útvesztőjében mégis megtaláltuk Zidanica Malek-et, a borospincét, ahol ötféle bort kóstoltunk, megszabadultunk euróinktól a vásárlásban.

Innen egy hangulatos étterembe mentünk, ahol vacsorával vártak a Hlebec család szívélyes házigazdái, borral és jellegzetes húsos hidegtállal.

Hazafelé vettük utunkat, ismét átjöttünk Lendván, majd a határ felé vettük az irányt. Éjjel fáradtan, de élményektől zsongó fejjel érkezünk Rédére. Kis csapatunknak kívánom, sokáig maradjon meg a látott szépségek, az átélt élmények hatása, és találkozzunk jövőre egy újabb, közösségteremtő és megtartó kiránduláson!

dőben megbújó kis templomban idegenvezetőnk részletesen ismertette a templom történetét, a sokáig nyitott tető ellenére is megmaradó falfreskók ábrázolásait, a különböző állású ablakokból beáramló ritka, hajnali fény tünemény hatásait.

A magyarszombatfai fazekasházban megismerhettük a fazekasok, azaz a gerencserek munkáját. A fazekasság nehéz, de szemet gyönyörködtető munkájának gyümölcseit pedig mindenütt láthattuk.

Következő megállónk Szalafő volt, ahol megnéztük a pityerszeri skanzen régi bútorokkal és eszközökkel berendezett házait.

helyét, az itt élő családok nevei is ezt bizonyították.

A Csík zenekar másfél órás koncertje fergeteges sikert hozott, játszottak hazai és határainkon kívüli magyar népzene éppúgy, mint más zenekarok, híres előadók egy-egy „slágerét”. A szünni nem akaró tapsvihár után a parkolóban gyülekeztünk, majd kerkafalvi szállás-helyünkre érve izgalmas szobafoglalás, tisztálkodás után nyugovóra tértünk...

Kirándulásunk másnapja a kerkafalvi reggeli áhítattal kezdődött a szállásunk mellett lévő templomban, melyet már érkezésünkkor is megcsodáltunk. Házíninknek megköszöntük a szíves vendéglátást, kényelmes szállásunkat, és

MEGÚJULT A KONFERENCIATELEP

Jobb adni, mint kapni... aki adni tud, az szeret igazán...

Ezekkel a szavakkal köszöntötte megjelenteket Nagy Péter tiszteletes azon a szeretetvendégségen, melyre meghívást kaptak mindazok, akik munkájukkal, gondoskodásukkal részt vállaltak a Tagyoson lévő Vitéz Dinnyés Zsigmond Református Konferenciатеlep megszerzéséből.

A Tiszteletes Úr köszönetet mondott az összefogásért, az önzetlen, sok-sok órányi munkáért, amit a környeziek, az önkormányzat, szorgos asszonykezek, erős férfiak, vállalkozók tettek annak érdekében, hogy gyerekek és felnőttek pihenhessenek ott, ahol látszólag a madár se jár, ahol béke és nyugalom honol.

Nagy Péter a felújítással kapcsolatos visszaemlékezéseiben elmondta, hogy a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivataltól elnyert pályázati pénzből, valamint a pótmunkákra a Tatai Református Egyházmegyétől kapott támogatásból indulhatott el a felújítás.

ra. Mivel a nyílászárók cseréjénél az eredeti állapotot kellett meghagyni, a belső szárny kaphatott hőszigetelt üveget. Gondoskodtak a külső és belső festésről, a szobák laminált padlóborítást kaptak. A vizes blokkban az aljzatra új burkolat került, a mozgáskorlátozottak számára kialakítottak egy toalettet. Az épület fűtését gázkonvektor látja el, a meleg vizet gázbojler biztosítja.

A bútortartot részben készítették, részben az önkormányzat segítette hozzá az üdülőt, de sok felajánlás is érkezett: a Kömlödi Református Gyülekezettől például Németországból kapott bútorközből lehetett válogatni, s a régi óvodából leszerelt armatúrák is tovább élnek az épületben.

A konyhát is igyekeztek felszerelni, hogy a vendégek, a Tagyosra érkező hittanccsoportok – ha kedvük van – főzőcskézhessenek, reggelit készíthessenek.

A tervek kapcsán Nagy Péter tiszteletes szerényen sorolta, hogy a rengeteg jóakarató segítség mellett azért van még

gútséget hálásan köszönve! – továbbra is várják a jóérzésű, segíteni akaró, önzetlen hozzájárulást a konferenciатеlep szépítéséhez.

A tagyosi összefogást látva jó érzés tudni, hogy nem vész el az idők folyamán a segíteni akarás az emberekből. Talán az ilyen és hasonló példákkal elől járva egyre több emberben kerekedik felül a közösségért való tenni akarás, a mások segítése.

Varga Kati

HEIDELBERGI KÁTÉ

127. Melyik a hatodik kérdés?

„Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.”

Azaz, mivel mi magunkban olyan esetek vagyunk, hogy még egy szempillantásig sem tudnánk létezni, ráadásul a mi esküdt ellenségünk, az ördög, a világ és a mi tulajdon testünk minket szüntelenül ostromol, Szentlelked erejével tarts meg és erősíts meg minket, hogy ebben a lelki küzdelemben vereséget ne szenvedjünk, hanem szilárdan ellenállhassunk, míg végre teljes diadalt nyerünk.

128. Mivel fejezed be ezt az imádságot?

„Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.”

Azaz, mindezt azért kérjük Tőled, mert te, mint a mi királyunk, mindenható vagy, és nekünk minden jót meg is akarsz, meg is tudsz adni, és mindezt azért ne reánk, hanem a Te szent nevedre térjen örök dicsőség.

129. Mit jelent az Ámen szó?

Az Ámen azt jelenti: ez igazán és bizonyosan meglesz.

Mert Isten az én imádságomat sokkal bizonyosabban meghallgatta, mint amennyire én azt szívemben kívánom.

Mindezt Szemeti Ferenc Nagytiszteletű Úr kezdeményezte és indította el a pályázat előkészítésétől egészen a munka befejezéséig. Ezért a legelső köszönő szó is őt illeti meg.

Mivel a kúria magán hordozza a műemlékjelleget, igen sok szempontot kellett figyelembe venni a felújítás tervezésénél annak érdekében, hogy azt a műemlék felügyelet is jóváhagyja.

Nagy Péter tiszteletes hosszasan sorolta, mi minden szépült meg. Például sor került a tető cseréjére, szerkezetjavítás-

1-2 apróság, ami a komfortossághoz elengedhetetlenül szükséges lenne.

Hiányzik még pár edény a nagyobb főzéshez, s talán egy televízió, ha esetleg a gyerekek esőben, hűvösben nem tudnak az udvaron szaladgálni.

A későbbiekben szeretnék a külső környezetet is megszerkeszteni, valamint a jelzésértékű farönk sorompót is egy kicsit mutatósabb bejáratú kapura cserélni.

A tiszteletes épp ezért nem titkolta, hogy – minden eddigi támogatást, se-

TESÓ TÁBOR RÉDÉN

VAKÁCIÓ! Végre! És hogy mit jelent ez? Nyaralást a nagyinál, barátoknál, rokonoknál, ismerősöknél... És mit jelentett ez nekünk? A Tesó tábor kezdetét! Idén június 23. és 29. között rendeztük meg ugyanis a rédei református hittantábort.

Kíváncsian vártuk, még mi, felnőtt segítők is. Talán izgatottabbak voltunk, mint a gyerekek. Hogyan fognak telni a napok? Milyen kézműves időtöltéssel, barkácsolással, játékkal csaljuk ide a gyerekeket? És egyáltalán...mit jelent ez a Tesó tábor? A testvérünkkel együtt kell lennünk egész nap? Össze lesz kötve a kezünk? Hogyan kapcsolódik ide a Biblia?!

Hétfőtől egészen péntekig minden nap választ kaptunk a kérdéseinkre.

A legnagyobb kihívás a tesóvá válás volt. Nem csak a gyerekek számára, hanem számunkra is fejtörést okozott, hogyan rendezhetnénk a különböző élet-

nek szokva. A mozgást követően minden nap egy vetítéssel egybekötött kis részletet hallgattunk meg Finy Petra A tesó-ügy című meséjéből. Ez a vidám történet arról szól, hogy mennyire jó dolog az, ha valakinek testvére születik: láthattuk az aggodást, a kételyeket, de végül kiderült, hogy egy remek játszópajtást kapunk a testvérünk személyében.

Ezt éneklés követte, majd minden nap megismerkedhettünk egy testvérpárral a Bibliából. Voltak közöttük igazán jó testvérek, akik mindenben segítették egymást (például: Áron és Mózes), de olyanok is, akik bizony ellenségesen viselkedtek egymással (például: Kain és Ábel, Lea és Ráhel). Minden történet remek példa volt arra, hogy hogyan kell, és hogyan nem kell viselkednünk testvérünkkel.

Majd az énektanulás következett és az aranymondás. Minden nap megjegyez-

egészen délután 3 óráig otthoni szuszsanás várta a felnőtteket és a gyerekeket egyaránt.

Délután pedig folytatódott a közös játék és kézműveskedés. A hét folyamán lehetőség volt gumiékszert és varázképet gyártani, a türelmesebbek gyöngyállatokat készítettek, szívószállal festettek, ékszerartó szívecskét fontak, PET palackból ügyességi játékokat gyártottak. Lehetett még fűrni, faragni, vésni, kalapácsolni, sudocu játékot játszani. Hétfőn és kedden alkalmuk volt a gyerekeknek filmet nézni és lovagolni is. Szerdán és pénteken rendhagyó napok következtek: szerdán a közelben lévő, gyönyörű környezetben elterülő Hajmási tavat látogattuk meg biciklivel. Itt estig játszottunk, szalonnát sütöttünk és gyönyörködtünk a természetben.

A péntek délutánt pedig a parkban töltöttük. Sorverseny, íjászat, arcfestés és az ínycsiklandó gőzgombóc várta a tesókat.

A héten legizgalmasabb napjának azonban mégis a szombat ígérkezett.

Idén Balatonfüzfőre látogattunk el. Először a Balatonibob szabadidőparkba, ahol boboztunk. A délután pedig a tobruki standon töltöttük, ahol éppen a Csebere nap rendezvényei zajlottak, így a strand használata ingyenes volt és ráadásul még gólyalábas bemutatóban és rock and roll showban is részünk volt a fürdőzésen túl.

A vasárnapi Istentisztelet méltó zárása volt a hétnek: a kedvenc énekek még utoljára elének-

lésre kerültek, és egy videóba összefoglalva láthattuk, mennyi közös élményben volt részünk az elmúlt hét folyamán.

Azt gondolom, a hét során nem csak a gyerekek, de mi, felnőttek is igazi tesókká váltunk. A kezdeti nehézségek ellenére sikeresen véghezvittük heti „küldetésünket”, egészségben, szeretetben, tesók közt, amiért igazán hálásak vagyunk Urunknak!

Balogh Réka („Tesó néni”)

korú, nemű, érdeklődésű gyerekeket tesókká... Talán fentről súgták, hogy az előre elkészített lista szinte tökéletesen működni fog, és a „párok” elfogadják, segítik egymást. Igazi testvérként működnek majd együtt a hét folyamán. Ezt a remek helytállást nap mint nap bizonyíthatják a tesó-show játékos feladataiban is.

A délelőttök nagy részét a templomban töltöttük: reggel egy rövid játékkal indítottunk, hogy azok is felébredhesse-

tünk 3 jó tanácsot is, ami nem csak a gyerekek, de a felnőtteknek javára is válik!

A szellemi munka után egy kis szabad foglalkozás, játék, tízórai várta a táborozó tesókat. A kellően elfáradt, pihenni vágyó ideiglenes fivéreket, nővéreket egy rövid foglalkozás várta, a délelőtti zárásaként: készült medál, szívószál papírvirág, guriga baba, közös rajz és egymásba kapaszkodó testvérek, papírból, képeslapba ragasztva. A közös, mindig vidám éneklés után, déltől

GYEREKSAROK

Kedves Gyerekek!

Amikor szétnéztek az istentiszteleten, remélem egyre több minden eszetekbe jut a körülöttetek található berendezési tárgyairól. Figyeltek a harang hívogató hangjára, tudjátok, hogy miért áll a templom közepén az úrasztala és a keresztelő medence (sok helyen egymás mellett). Tudjátok, hogy a szószékről Isten üzenete hangzik, hogy az orgona segít kifejezni örömiinket és Isten magasztalását. Remélem a perselyt sem kerülitek el kifelé menet, hogy bele tegyétek hálaajándékotokat.

Az elmúlt hónapokban azonban még nem volt szó azokról az ülő alkalmatosságokról, amiken az istentisztelet nagy részét eltöltjük, amikben néha oly nehéz

dent elmesélnének! Régi családok életét, örömeit, bánatait, sőt még bűneit is. Tele templomos istentiszteletekről mesélnének, amikor csak úgy roskadoztak, majdnem összetörtek. Elmesélnék kisgyerekek, fiatalok csínytevéseit, amire vigyázni kellett, nehogy meglássa a lelkész. Mesélnének dörgedelmes, nagy hangú lelkészekről vagy éppen félnék, dadogó legátusokról. Elmesélnék azt is, hogy ti hogyan viselkedtek a templomban. És bizonyára elmesélnék a Tékozló fiú történetét is. Ez a fiú, bár volt egy bátyja, akinek járt szinte az egész örökség, egyszer csak odaállt az édesapja elé, hogy adja oda neki az örökségét. Otthagyta az otthonát, a családját, elment, hogy szabad legyen. Sikerült is neki egy darabig. Egészen addig, amíg el nem fogyott a pénze. Akkor bizony

eltűntek mellőle a barátok, mindazok a cimborák, akikkel addig együtt mulatozott. Ekkor elszegődött szolgának, egészen pontosan disznópásztornak, ami akkor az egyik leglenézettebb feladat volt. A szabadságból tehát szolgaságba jutott. Sokkal mélyebbre süllyedt, mint amilyen életet elképzelt magának. Amikor már olyan éhes volt, hogy megette volna akár még a disznók eledelét is, akkor eszébe jutott az otthona és a családja. Összeszedte minden bátorságát és elindult hazafelé. Rongyosan, üres erszénnyel, lelkiismeret furdalással bandukolt hazafelé. Édesapja már várta, nagyon várta őt. Eléje futott, megölelte, megpuszilta, felöltöztette szép ruhába, gyűrűt tett az ujjára, sarut húzatott a lábára és nagy lakomát rendezett neki. Nemcsak visszafogadta, hanem visszaadta neki fiúi méltóságát is. „Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.” Így örült az édesapa. A tékozló fiúnak tehát megbocsátottak. Amikor a templompadba beültök, jusson eszetekbe ez a történet. Mert akik a templompadban ülnek, **mindannyian megbocsátásra szoruló vagy már megbocsátást kapott emberek.** A mennyei Atya kegyelmére szorulunk ti is és én is, mint ahogy a tékozló fiú. A mennyei Atyától bocsánatot kaphatunk ti is és én is, mint ahogy a tékozló fiú. A templompadok kifejezik azt, hogy a összetartozunk a hitben, a gyülekezet közösségében, de abban is, hogy Isten megbocsát nekünk.

Szeretettel: **Barta Livia**

Találjátok meg az alábbi képrejtvényben az eltéréseket. (10 hiba)

megülni és kivárni a végét. Amikor beültök a **padba**, gondoljatok arra, hogy itt ültek szüleitek, nagyszüleitek, dédszüleitek is; mindannyian, akik megelőztek titeket a hitben. Sok templomban régi, faragott padokban ülhetünk, ahol még ma is meg van a jelentősége annak, hogy ki hol ül. Meg van a helye a férfiaknak, a presbitereknek, az asszonyoknak, a gyerekeknek, a fiataloknak, sőt még a lelkésznek és a lelkész családjának is. A szolgálattelvő lelkészek a szószékhez közeli Mózeszékben foglalnak helyet. Minden templomban megtalálható az ún. papné széke is, ahol a lelkész felesége és gyermekei ülnek. Járj utána, hogy a te templomodban mi volt a szokás és mi a jelenlegi bevett rend! Sok érdekességet megtudhatsz. Ha a padok beszélni tudnának, sok min-

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK**MÁSODIK HELVÉT
HITVALLÁS**

Ács: Megkeresztelték: Kopcsik Emilit, Szabó Léna Emiliát,
Szabó Ábel Benedeket, Csere Ernő Károlyt, Szigeti Dánielt

Házasságot kötött: Aradsky Roland és Fiszli Anna Mária

Eltemették: Szigeti Lászlónét, Tóth Sándornét, Pauer Lászlót

Bana—Bábolna : .megkereszteltük: Szabó Bernadettet, Illés Pétert,
Kovács Kristófot, Horváth Dominiket, Somogyi Luca Pankát és Pintér Áront
eltemették: Decsi Kálmánnét és Borsos Mihályt

házassága megáldását kérte: Némedi Norbert és Némedi Vida Ingrid
konfirmációi fogadalmat tett: Herczeg Ádám, Lányi Ábel és Török Márton

Kömlöd: megkeresztelték Teleki Zoltánt, Kleiber Krisztinát

eltemették: Talabér Mátyásné; Ifj. Bóka Lászlót

Környe: Kereszttségben részesült Pintér Hanna

Megkötött házasságukra Isten áldását kérte Bagó Csaba és Forisek Lilla

Nagyigmánd: Megkereszteltük: Bálint Benett

Házasságot kötött: Horváth Tamás és Bakos Beáta

Eltemették: Vajkai Lajos

A Második Helvét Hitvallás – a Heidelbergi Kátéval együtt – a Magyar Református Egyház minden gyülekezetében elfogadott hitvallási irat, amely a Szentírás alapján álló református keresztyén hitünknek szabatos, pontos kifejezése. A Hitvallást Bullinger Henrik írta 1562-ben, és mint a svájci protestáns városok és kantonok közös hitvallását tette közzé 1566-ban. A magyar református lelkipásztorok az 1567. évi debreceni zsinaton sajátjuként elfogadták. Magyar nyelvű fordítása (Szenczi Csene Péter) 1616-ban jelent meg. Ezt harmadfél évszázadon át folyamatosan újra meg újra kiadták.

Következő számunktól részleteiben közölni fogjuk.

Aszerk.

ANGOL ÉS NÉMET NYELVI TÁBOR RÉDÉN

HIGH FIVE 5. angol és német nyelvű bibliatábor résztvevői: Lesalja, 2014 július 21-25.

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna, Bokod, Csépe, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlöd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közlebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlöd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/578-503 **email.: hethatarlap@freemail.hu**

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641